

Γ.Β

Αριθμός 749/2023

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ευδοξία Κιουπτσίδου – Στρατουδάκη, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη, Ιωάννα Κλάπα – Χριστοδουλέα, Χρήστο Κατσιάνη, Ασημίνα Υφαντή και Γεώργιο Παπαγεωργίου - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Νοεμβρίου 2022, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιδόντων: 1) _____, του _____, 2) _____, του _____, κατοίκων _____, οι οποίοι δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο.

Του αναιρεσιβλήτου: _____, του _____, κατοίκου _____, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Σπυρίδωνα Γαλάνη και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 1/2/2019 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκε η 1197/2021 οριστική απόφαση του ίδιου

Σελίδα 2 της 749/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

Δικαστηρίου, την αναίρεση της οποίας ζητούν οι αναιρεσείοντες με την από 5/7/2021 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 108, 110§2, 498§1, 568§§4 και 576§§1-3 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι, αν κατά τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί, αλλά δεν λάβει μέρος στη συζήτηση με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος κάποιος διάδικος, το δικαστήριο ερευνά αυτεπαγγέλτως, ποιός από τους διαδίκους επέσπευσε τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης και αν μεν τη συζήτησή της επέσπευσε εγκύτως ο απολειπόμενος διάδικος, κλητεύοντας νόμιμα και εμπρόθεσμα τους λοιπούς ή κλητεύθηκε ο ίδιος νόμιμα και εμπρόθεσμα από τον επισπεύδοντα τη συζήτηση άλλο διάδικο, η υπόθεση συζητείται σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι. Διαφορετικά, αν δηλαδή δεν προκύπτει έγκυρη επίσπευση της συζήτησής της ή δεν μπορεί να διαπιστωθεί ποιος διάδικος επέσπευσε τη συζήτησή της, αυτή κηρύσσεται απαράδεκτη και η υπόθεση επαναφέρεται για συζήτηση με νέα κλήση (ΑΠ 1237/2018, ΑΠ 1395/2017). Στην προκείμενη περίπτωση, οι αναιρεσείοντες και

άσκησαν την από 5 Ιουλίου 2021 αίτηση αναίρεσης κατά της 1197/2021 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο της 22.11.2022. Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του οικείου πινακίου στη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης αυτής, οι αναιρεσείοντες δεν παραστάθηκαν στο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ακροατήριο ούτε κατέθεσαν δήλωση του άρθρου 242 Κ.Πολ.Δ., μολονότι οι ίδιοι επέσπευσαν τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο αντίγραφο της ένδικης αίτησης αναίρεσης με την κάτω από αυτήν πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση και τη σχετική επισημείωση της αρμόδιας δικαστικής επιμελήτριας με ημερομηνία κοινοποίησεως στον αναιρεσίβλητο την 21.9.2021. Επομένως, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του άρθρου 576 παρ. 1 ΚΠολΔ, πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση παρά την απουσία τους.

Με την υπό κρίση, από 5-7-2021 αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η, αντιμωλία των διαδίκων και κατά την τακτική διαδικασία εκδοθείσα, με αριθμό 1197/2021 τελεσίδικη απόφαση (βλ. το υπ' αρ. 5139/21 πιστοπ. τελεσιδικίας Πρωτοδικείο Αθηνών) του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία είχε γίνει δεκτή εν μέρει η από 1-2-2019 αγωγή του αναιρεσίβλητου με την οποία ζητούσε χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής του βλάβης λόγω προσβολής της προσωπικότητάς του εξ αιτίας δυσφήμισης και αποζημίωση λόγω αδικοπραξίας. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 518§1, 552, 553§1, 556, 558, 564, 566§1 ΚΠολΔ) και κατά την άσκησή της καταβλήθηκε το προσήκον παράβολο του Δημοσίου. Επομένως η αίτηση είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρ. 577§3 ΚΠολΔ) και 564 παρ. 3 ΚΠολΔ).

Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας παραβίασε κανόνα ουσιαστικού δικαίου. Ως κανόνας δε ουσιαστικού δικαίου, η παραβίαση του οποίου ιδρύει τον άνω λόγο αναίρεσης, νοείται εκείνος, ο οποίος ρυθμίζει τις βιοτικές σχέσεις, την κτήση

δικαιωμάτων και τη γένεση υποχρεώσεων και επιβάλλει κυρώσεις για τη μη τήρηση αυτών (ΑΠ 608/2008). Τέτοιο όμως κανόνα δεν περιέχει η διάταξη του άρθρου 2 του ν. ΓΠΟΗ/1912 "περί δικαστικών ενσήμων", όπως ερμηνεύθηκε αυθεντικώς με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 7 του ν.δ. 1544/42 και η οποία στη συνέχεια αντικαταστάθηκε με τα άρθρα 11 του ν.δ. 4189/1961, 70 παρ. 3 και 72 παρ. 14 του ν. 3994/2011 και το άρθρο 21 του ν. 4055/2012, διότι οι διατάξεις αυτές εντάσσονται, ως εκ του περιεχομένου τους, που καθορίζουν, ως προϋπόθεση παροχής δικαστικής προστασίας, την προηγούμενη καταβολή δικαστικού ενσήμου, στις οριζόμενες σ' αυτές υποθέσεις, στο πλαίσιο όχι των ουσιαστικού δικαίου, υπό την προαναφερθείσα έννοια, διατάξεων, αλλά του δικονομικού δικαίου, ήτοι των κανόνων, που καθορίζουν τον τρόπο, τα όργανα και τη μορφή της ένδικης προστασίας (ΑΠ 2031/2017, ΑΠ 491/2015, ΑΠ 1077/2014, ΑΠ 181/2013, ΑΠ 1320/2010). Ειδικότερα, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι σε περίπτωση μη καταβολής του οφειλόμενου δικαστικού ενσήμου ο ενάγων θεωρείται, ότι δικάζεται ερήμην και, συνεπώς σε περίπτωση παράβασης αυτών, δεν ιδρύεται άλλος λόγος αναίρεσης, παρά μόνον ο από τον αριθ. 6 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (ΑΠ 235/2022, ΑΠ 1485/2018) και μόνο για την περίπτωση, κατά την οποία ο διάδικος δικάσθηκε ερήμην, όχι δε και όταν ο τελευταίος δικάσθηκε αντιμωλία (ΑΠ 1293/2018, ΑΠ 367/2018, ΑΠ 116/2016, ΑΠ 491/2015). Στην προκείμενη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της αίτησης αναίρεσης, προβάλλεται η από τον αρ. 1 του άρθρου 559 αίτηση, ότι το Πρωτοδικείο παρά το νόμο δεν απέρριψε την ένδικη αγωγή, λόγω της πλασματικής ερημοδικίας του ενάγοντος που προκλήθηκε από την μη καταβολή δικαστικού ενσήμου διότι εσφαλμένα το δικαστήριο έκρινε ότι δεν απαιτείται για την ένδικη αγωγή η καταβολή δικαστικού ενσήμου. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΜΕΤΡΗΣ

απαράδεκτος, (ΑΠ 1320/2010) αφού, όπως προαναφέρθηκε, σε περίπτωση παράβασης των διατάξεων για το δικαστικό ένσημο, για το οποίο σημειωτέον το Πρωτοδικείο δέχθηκε ανελέγκτως ότι δεν απαιτείται καταβολή, δεν ιδρύεται λόγος αναίρεσης, παρά μόνο αυτός που προβλέπεται από το άρθρο 559 αρ. 6 ΚΠολΔ και μόνο όταν ο διάδικος δικάστηκε ερήμην, η όποια δε απόπειρα θεμελίωσης του λόγου αυτού στον αρ. 6 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, ως ερειδόμενη επί αναληθούς προϋποθέσεως ενόψει του ότι στην προκείμενη περίπτωση ο ανααιρεσείων δικάστηκε κατ' αντιμωλία, είναι αβάσιμη (πρβλ. ΑΠ 2031/2017, 491/2015).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια, έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Από τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298, 299, 330 και 932 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει, ότι προϋποθέσεις της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία, αλλά και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, που αποτελεί μη περιουσιακή ζημία, είναι: α) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), β) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, γ) υπαιτιότητα, που περιλαμβάνει τον δόλο και την αμέλεια η οποία υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρο 330 παρ. 2 ΑΚ), δ) επέλευση ζημίας και ε) πρόσφορος αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς και αποτελέσματος, δηλαδή της ζημίας. Περαιτέρω, με τις διατάξεις των άρθρων 57 και 59 του ΑΚ προστατεύεται η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρ. 2 § 1 του Συντάγματος (ΑΠ 1735/2009), αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις - εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου

δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Ειδικότερα, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως συμβαίνει, όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς κατά την έννοια των άρθρ. 361-363 ΠΚ (ΑΠ 726/2015, 1750/2014). Ειδικότερα, κατά τις διατάξεις αυτές εξύβριση διαπράττει, όποιος προσβάλλει την τιμή άλλου με λόγο ή έργο ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, ενώ όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ισχυρίζεται ενώπιον τρίτου ή διαδίδει για κάποιον άλλον γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, διαπράττει το έγκλημα της δυσφήμισης και αν το γεγονός είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε το ψεύδος, τότε διαπράττει το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Σύμφωνα δε με την παρ.1 του άρθρου 367 ΠΚ, ο άδικος χαρακτήρας της δυσφημιστικής εκδήλωσης κατ' αρχήν - αίρεται και όταν αυτή γίνεται για την εκτέλεση νομίμων καθηκόντων, την άσκηση νόμιμης εξουσίας ή για τη διαφύλαξη [προστασία] δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον ή σε ανάλογες περιπτώσεις Κατ' εξαίρεση, όμως, το αποτέλεσμα αυτό δεν επέρχεται, σύμφωνα με την παρ.2 του άρθρου 367ΠΚ, και παραμένει η ποινική ευθύνη, όταν από τον τρόπο της εκδήλωσης ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέσθηκε η πράξη προκύπτει σκοπός εξύβρισης, που κατευθύνεται ειδικώς σε προσβολή της τιμής άλλου, με αμφισβήτηση της ηθικής ή κοινωνικής αξίας του προσώπου του και περιφρόνηση αυτού. Από την ανωτέρω διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 367 του ΠΚ προκύπτει ότι ο νόμος εισάγει εξαιρέσεις, όσον αφορά την εκδήλωση έκφρασης γνώμης ή κρίσης, έστω και δυσμενούς,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΛΟΓΗΣ
Α7

συναπτόμενης προς επιστημονικές, καλλιτεχνικές ή επαγγελματικές εργασίες, επιτρεπομένης της κριτικής, αφού έτσι προάγεται η επιστήμη, η δε ανταλλαγή γνώμων άγει στην έρευνα και στη διαπίστωση της πιο ωφέλιμης προοδευτικής αρχής, χάριν της προστασίας του ανθρώπου. Με τη διάταξη αυτή εισάγεται λόγος που αίρει τον άδικο χαρακτήρα της πράξης της εξύβρισης και της απλής δυσφήμισης. Νόμιμο καθήκον είναι εκείνο που πηγάζει από τον νόμο και παρέχει δικαίωμα στον φορέα να ενεργήσει, εντός όμως των προδιαγεγραμμένων ορίων (ΑΠ 488/2010). Η προβολή περιπτώσεως του άρθρου 367 παρ. 1 του Π.Κ. αποτελεί αυτοτελή ισχυρισμό καταλυτικό της αγωγής του προσβληθέντος προσώπου (ένσταση), λόγω άρσεως του παρανόμου της προσβολής, ενώ η προβολή, από τον προσβληθέντα ισχυρισμού από την διάταξη του άρθρου 367 παρ.2 του Π.Κ. αποτελεί αντένσταση κατά της, από την διάταξη της πρώτης παραγράφου του αυτού άρθρου από το άρθρο 367 παρ. 1 Π.Κ, ενστάσεως (Α.Π. 354/2012, 121/2012). Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Από τη διάταξη αυτή, η οποία αποτελεί κύρωση της παραβάσεως του άρθρου 93 παρ. 3 εδαφ. α' του Συντάγματος που επιτάσσει ότι κάθε δικαστική απόφαση πρέπει να είναι ειδικά και εμπεριστατωμένα αιτιολογημένη, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρέσεως ιδρύεται όταν στην ελάχιστονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά "έλλειψη αιτιολογίας", ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλλθηκε ή την

άρνησή της "ανεπαρκής αιτιολογία", ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους "αντιφατική αιτιολογία" (ΟΛΑΠ 1/1999). Το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος προτάσεως προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασεως στο αποδεικτικό της πόρισμα και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Τα επιχειρήματα δε του δικαστηρίου που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και ως εκ τούτου δεν αποτελούν "αιτιολογία", ώστε στο πλαίσιο της διατάξεως του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ να επιδέχονται μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια. Ούτε εξ άλλου ιδρύεται ο ανωτέρω λόγος αναίρεσης του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ εξ αιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαιτέρως και διεξοδικώς τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων (ΑΠ 1420/2013). Για να είναι δε ορισμένος ο λόγος αναίρεσεως, με τον οποίο αποδίδεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση εξ αιτίας ανεπαρκών ή αντιφατικών αιτιολογιών, πρέπει στο αναιρετήριο, να εξειδικεύονται οι ανεπάρκειες ή οι αντιφάσεις που προσάπτονται στις ως άνω παραδοχές, δηλαδή να διαλαμβάνεται ποιες επιπλέον αιτιολογίες έπρεπε να περιλαμβάνει η απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας ή που εντοπίζονται οι αντιφάσεις (ΟΛΑΠ 20/2005, ΑΠ 1184/2015). Συνεπώς, η έλλειψη νόμιμης βάσεως της προσβαλλομένης

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

αποφάσεως για ελλειπείς, ανεπαρκείς ή αντιφατικές αιτιολογίες (άρθ. 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ) πρέπει να προκύπτουν από τη διατυπωθείσα προς στήριξη του διατακτικού της αποφάσεως ελάχιστονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δηλαδή από τις παραδοχές της απόφασης του δικαστηρίου της ουσίας επί των ζητημάτων που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και βάσει των οποίων, ως αναγκαίων, το δικαστήριο κατέληξε στην κρίση περί παραδοχής ή απορρίψεως της αγωγής, της ενστάσεως ή της αντενστάσεως (ΑΠ 1420/2013) και κατά τούτο συνιστούν κατά τα ήδη προεκτεθέντα στοιχεία του ορισμένου του προβαλλομένου στο αναιρετήριο σχετικού λόγου αναίρεσης (ΟΛΑΠ 27/1998). Τέλος από τη διάταξη του άρθρου 561 παρ.1 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η εκτίμηση από το δικαστήριο της ουσίας των πραγματικών περιστατικών και ιδιαίτερα του περιεχομένου εγγράφων, εφόσον δεν παραβιάσθηκαν με αυτά κανόνες ουσιαστικού δικαίου, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί, ή εφόσον η εκτίμησή τους δεν ιδρύει λόγους αναιρέσεως από τους αριθμούς 19 και 20 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, είναι ανααιρετικώς ανέλεγκτη, ο δε αντίστοιχος λόγος αναίρεσης, από το περιεχόμενο του οποίου προκύπτει ότι δεν συντρέχει καμία από τις προαναφερθείσες εξαιρετικές περιπτώσεις, είναι απαράδεκτος, αφού πλέον πλήττεται η ουσία της υποθέσεως που δεν υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο από το δικαστήριο του Αρείου Πάγου (ΑΠ 319/2017).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, από την παραδεκτή, κατ' άρθρο 561 παρ. 2ΚΠολΔ, επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει, ότι το Εφετείο, εκτιμώντας το σύνολο των αποδεικτικών μέσων, που νομίμως επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, δέχτηκε ως προς την ουσία της υπόθεσης τα ακόλουθα : Το 2014, ο ενάγων γνωρίστηκε με τον , τον οποίο του συνέστησε πρώην

συνάδελφός του, ονόματι , γεγονός το οποίο παραδέχεται ο τελευταίος στην προσκομιζόμενη - ως άνω - με αριθμό ... / 2019 ένορκη βεβαίωση του, ως άτομο που διατηρούσε Χρηματιστηριακή - Επενδυτική εταιρεία στην και εκείνο το διάστημα άνοιγε γραφεία και στην Αθήνα και συγκεκριμένα επί της λεωφόρου ... στη . Ο ενάγων συναντήθηκε σε καφετέρια της ... με τον , συνοδευόμενος από πρώην συνάδελφο του και κατά τη συνάντησή τους του παρουσίασε διεξοδικά τις επενδυτικές υπηρεσίες που αυτός (ο) παρείχε σε όλη την Ελλάδα και στο εξωτερικό, αλλά και άρθρα του στον τύπο για τις επενδύσεις και τη χρηματιστηριακή αγορά, προς απόδειξη των επενδυτικών του ικανοτήτων. Τελικώς, ο ενάγων πείστηκε για τις ικανότητες και τη φερεγγυότητα του και υπό τον φόβο «κουρέματος» των καταθέσεών του, αποφάσισε να επενδύσει χρηματικό ποσό ύψους 244.000 ευρώ, από το οποίο το ποσό των 210.000 ευρώ ήταν μετρητά και το λοιπό (ύψους 34.000 ευρώ) μετοχές. Ως απόδειξη της καταβολής του ανωτέρω κεφαλαίου υπεγράφη στις 02.07.2014 εικονικό ιδιωτικό συμφωνητικό ατόκου δανείου, διάρκειας ενός έτους, μεταξύ του ενάγοντος και του , ενώ στην πραγματικότητα η αληθής βούληση των μερών ήταν η παροχή επενδυτικών υπηρεσιών και ο λόγος που δεν συνήφθη εμφανώς ως τέτοια, ήταν επειδή ο ... ισχυρίστηκε ότι αδυνατούσε να εκδώσει απόδειξη, διότι δεν είχε ακόμη τακτοποιήσει την άδεια λειτουργίας της νέας του εταιρείας. Τον Μάρτιο του 2015 ο ... και, ενώ μέχρι τότε δεν του είχε παραδώσει κάποια απόδειξη της επενδύσεώς του, παρά τις οχλήσεις του ενάγοντος, του παρέδωσε για πρώτη φορά ένα χρηματικό ποσό ύψους 7.000 ευρώ, ως προκαταβολή των αποδόσεων του κεφαλαίου του και το ίδιο επαναλήφθηκε και τον Μάιο. Περί τα τέλη Ιουνίου του 2015 ο ... τον ενημέρωσε

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας
4

ότι δεν μπορεί να του επιστρέψει ολόκληρο το κεφάλαιο της επενδύσεώς του, λόγω των περιορισμών που είχαν επιβληθεί στην ελευθερία κίνησης κεφαλαίων (capital controls). Την 01.07.2015 συνήψαν νέο εικονικό ιδιωτικό συμφωνητικό ατόκου δανείου, διάρκειας ενός έτους και ύψους 224.000 ευρώ, το οποίο συνήφθη κατόπιν απαίτησεως του ενάγοντος, προς εξασφάλιση του, καθώς το επενδυθέν με το προηγούμενο, ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό από 02.07.2014, δεν του είχε ακόμη επιστραφεί. Σποραδικά δε, κατά το διάστημα από το Σεπτέμβριο του 2015 έως και τον Δεκέμβριο του 2017, κατατίθεντο σε λογαριασμούς του ενάγοντος ποσά, ως απόδοση των επενδύσεων, στις οποίες είχε προβεί ο . Μεταξύ των ποσών αυτών, ποσό ύψους 2.000 ευρώ προερχόμενο από λογαριασμό της πρώτης εναγομένης, την οποία παρέστησε ψευδώς ο στον ενάγοντα, ως συνεργάτιδα του, χωρίς ποτέ να γνωριστούν δια ζώσης, κατατέθηκε σε λογαριασμό του ενάγοντος την 08.02.2017 (βλ. σχετικό με αριθμό 10 που προσκομίζουν και επικαλούνται οι εναγόμενοι). Προσέτι δε, την . 2017 εξεδόθη ανακοίνωση της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, με την οποία ενημέρωνε το επενδυτικό κοινό ότι ο δεν δύναται να παρέχει επενδυτικές υπηρεσίες και να κατέχει χρήματα επενδυτών. Αλλά και με την από 13.11.2017 ηλεκτρονική επιστολή της (επενδυτική εταιρεία) προς τον ενάγοντα, ενημερώθηκε αυτός από το τμήμα υποστήριξής της, ότι κατόπιν της ως άνω ανακοινώσεως, τερμάτισε τη συνεργασία της με τον , ο οποίος πλέον δρα ανεξάρτητα από εκείνη (βλ. σχετικό με αριθμό 4 που προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων). Στη συνέχεια, με τη με αριθμό πρωτοκόλλου 7. 2018 επιστολή της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς που απευθύνθηκε στον ενάγοντα, ενημερώθηκε προσωπικά ότι από έλεγχο που διενήργησε η τελευταία στα ως άνω γραφεία του στην οδό

ΘΕΩΡΗΤΙΚΕ
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΕ

3

εκείνη ως βέβαιο το ενδεχόμενο «κουρέματος» των τραπεζικών της καταθέσεων από εσωτερική πληροφόρηση που είχε από στελέχη τραπεζών, τα οποία γνώριζε. Η πρώτη εναγομένη πείσθηκε από τις διαβεβαιώσεις του και συμφώνησε και του κατέβαλε από την 08.02.2017 μέχρι την 31.03.2017 το συνολικό ποσό των 184.000 ευρώ, το οποίο καταβλήθηκε τμηματικά σε διάφορους λογαριασμούς προσώπων γνωστών του καθ' ου, τους οποίους υποδείκνυε σε εκείνη ως συνεργάτες του. Για την εξασφάλιση της συνήφθη εικονικό ιδιωτικό συμφωνητικό ατόκου δανείου, ομοίου περιεχομένου με αυτά που είχαν συναφθεί μεταξύ του ενάγοντος και του , το οποίο υπέκρυπτε την αληθή βούληση των μερών που ήταν και στην περίπτωση της πρώτης εναγομένης η παροχή επενδυτικών υπηρεσιών, στο οποίο αναγραφόταν ότι δήθεν ο έλαβε από την τελευταία το ποσό των 132.000 ευρώ και ανέλαβε την υποχρέωση να το αποδώσει σε ένα έτος από την υπογραφή του, ενώ το ιδιωτικό αυτό συμφωνητικό δεν έφερε ημερομηνία. Ωστόσο, οι διαβεβαιώσεις του προς την δεύτερη εναγομένη ήταν ψευδείς και ο , ο οποίος δεν διέθετε καν άδεια να παρέχει επενδυτικές υπηρεσίες, της απέδιδε ποσά, ως αποδόσεις του κεφαλαίου της με μεγάλη πίεση από μέρους της και από τον Οκτώβριο του 2017 και εφεξής η πρώτη εναγομένη δεν μπορούσε καν να επικοινωνήσει μαζί του και αναγκαζόταν να του κοινοποιεί εξώδικες προσκλήσεις, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα, αντί του κεφαλαίου που ζητούσε να της επιστραφεί να της καταθέτει ποσά που δεν ξεπερνούσαν τις 2.000 ευρώ. Μετά δε την από 27.12.2017 εξώδικη πρόσκλησή της προς τον , την οποία κοινοποίησε προς το Σώμα Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος και την αρμόδια ΔΟΥ, ο αναγνώρισε εγγράφως το χρέος του προς εκείνη, ύψους 160.000 ευρώ με το από 04.01.2018 ιδιόγραφο σημείωμα του, στο οποίο ωστόσο και

πάλι δεν αναγραφόταν η αληθής αιτία της οφειλής του και αναφερόταν ότι δήθεν έλαβε το ανωτέρω ποσό για να εξυπηρετήσει δικές του υποχρεώσεις και επιχειρηματικά σχέδια. Εξάλλου, η σχέση της πρώτης εναγομένης με τον [ ] και η εξαπάτηση της από αυτόν πιθανολογήθηκαν και από την με αριθμό 8348/2018 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Ειδικότερα, η ως άνω απόφαση δέχθηκε, μεταξύ άλλων, ότι ο [ ] παρουσιάστηκε στην αιτούσα και ήδη πρώτη εναγομένη, ως ειδικός ασφαλιστικών και χρηματοοικονομικών επενδύσεων, επιτυχημένος στον τομέα δραστηριότητάς του, ο οποίος διατηρεί ένα από τα πλέον υπερσύγχρονα επενδυτικά γραφεία της Ευρώπης και ότι αν του εμπιστευόταν τις αποταμιεύσεις της θα είχε εξασφαλισμένο το κεφάλαιο της και εγγυημένο κέρδος ποσοστού 10% ετησίως επί του κεφαλαίου και πέτυχε με τον τρόπο αυτό να την πείσει να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 184.000 ευρώ, συνάπτοντας με αυτήν (πρώτη εναγομένη) εικονικό ιδιωτικό συμφωνητικό ατόκου δανείου ποσού 132.000 ευρώ προς δήθεν εξασφάλιση της. Η ως άνω απόφαση πιθανολόγησε περαιτέρω ότι τα όσα ο [ ] παρέστησε στην αιτούσα και ήδη πρώτη εναγομένη ήταν ψευδή, καθώς αυτός (ο [ ]) δεν διατηρούσε νόμιμο επενδυτικό γραφείο, ούτε ήταν ειδικός ασφαλιστικών και χρηματοοικονομικών επενδύσεων, ούτε ήταν αληθές ότι θα επένδυε το κεφάλαιό της με κάποιον νόμιμο τρόπο, ώστε να είναι εξασφαλισμένο το κεφάλαιο και να έχει εγγυημένες αποδόσεις. Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι η πρώτη εναγομένη κατέθεσε την από 17.07.2018 μήνυση της με ΑΒΜ [ ] / [ ], την οποία έστρεψε κατά του [ ], κατά του ενάγοντος και κατά άλλων δέκα έξι ατόμων, με την οποία κατήγγειλε τον [ ] για αυτουργό απάτης και τους λοιπούς, συμπεριλαμβανομένου και του ενάγοντος, ως

ΠΡΕΣΒΕΥΣΗ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
Α

συνεργάτες του, για παροχή άμεσης συνδρομής στον πρώτο κατά την τέλεση της απάτης, οι οποίοι κατά το περιεχόμενο της μήνυσης, αφενός συνέβαλαν στην εκταμίευση ποσών από λογαριασμούς της (πρώτης εναγομένης), αφετέρου έθεταν στη διάθεση του τους τραπεζικούς λογαριασμούς τους, στους οποίους κατατίθεντο χρηματικά ποσά της πρώτης εναγομένης, καθώς και τους λοιπούς-πλην του [ ] και της τετάρτης των μηνυομένων, γραμματέως του [ ] - ως αυτουργούς του εγκλήματος της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα και τέλος, όλους τους μηνυόμενους-συμπεριλαμβανομένου και του ενάγοντος-για συγκρότηση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, την οποία διηύθυνε ο [ ] και όλες τις ανωτέρω εγκληματικές πράξεις η πρώτη εναγομένη τοποθέτησε χρονικά στο διάστημα από τον Φεβρουάριο του 2017 έως και το Μάρτιο του 2017. Στην ανωτέρω μήνυσή της, η οποία εκκρεμεί στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης για κακούργημα, όπως προκύπτει από το από 19.03.2019 πιστοποιητικό πορείας που προσκομίζουν και επικαλούνται οι εναγόμενοι (βλ. σχετικό με αριθμό 7) εκθέτει, μεταξύ άλλων, ότι ο ενάγων από κοινού με τους λοιπούς μηνυομένους, ως συνεργάτες του, συγκρότησαν την ομάδα που στελέχωνε τα γραφεία της χρηματοοικονομικής εταιρείας « [ ] », ενώ ορισμένοι εξ αυτών εξέφραζαν δημοσίως τη θετική τους γνώμη και κριτική για το έργο του [ ] . Ως προς τον δεύτερο εναγόμενο, αυτός επιβεβαίωσε, κατά το περιεχόμενο της, με τη με αριθμό [ ] / [ ] .2018 ένορκη κατάθεσή του ενώπιον του συμβολαιογράφου Αθηνών [ ] την προαναφερθείσα μήνυση της πρώτης εναγομένης. Όπως όμως αποδείχθηκε, μεταξύ του ενάγοντος και του [ ] είχε συμφωνηθεί η παροχή εκ μέρους του τελευταίου επενδυτικών υπηρεσιών, γεγονός που

Σελίδα 16 της 749/2023 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου

επιβεβαιώνουν και οι ενόρκως καταθέσαντες, όπως ακριβώς είχε συμφωνηθεί και με την πρώτη εναγομένη και μάλιστα ο [redacted] χρησιμοποίησε την ίδια ακριβώς τακτική εξαπάτησης των υποψηφίων θυμάτων του, αναδεικνύοντας με τον τρόπο αυτό ένα *modus operandi*. Ειδικότερα, τους παρουσίαζε με εντυπωσιακό τρόπο το βιογραφικό του, εκμεταλλευόταν την επισφαλή οικονομική συγκυρία και την ανασφάλεια που ένιωθαν οι καταθέτες για την διασφάλιση της ακεραιότητας των καταθέσεών τους, υπέγραφε με αυτούς εικονικά ιδιωτικά συμφωνητικά με τους ίδιους ακριβώς όρους, προφασιζόμενους τους ίδιους λόγους για τους οποίους δεν ήταν σε θέση να συνάψει σύμβαση παροχής επενδυτικών υπηρεσιών και να τους εφοδιάσει με σχετική απόδειξη παροχής των εν λόγω υπηρεσιών, ενώ είχε καταφέρει να πείσει και τους δύο ότι οι λογαριασμοί, προς τους οποίους κατατίθεντο τα ποσά ή από τους οποίους προέρχονταν οι καταθέσεις των αποδόσεων των κεφαλαίων τους, ανήκαν σε συνεργάτες του. Δεν προκαλεί, εξάλλου, εντύπωση το γεγονός ότι αμφότεροι πίστεψαν ότι υπάρχει ένα οργανωμένο δίκτυο συνεργατών και δεν αμφισβήτησαν, ότι τα άγνωστα σε αυτούς πρόσωπα, τα οποία εμφανίζονταν στις κινήσεις των λογαριασμών τους, ήταν πράγματι συνεργάτες του [redacted], αφού το γεγονός ότι του είχαν εμπιστευτεί ακόμη και τους προσωπικούς τους κωδικούς για να διακινεί τα κεφάλαια τους και να προβαίνει σε επικερδείς τοποθετήσεις και επενδύσεις αυτών, αποδεικνύει το μέγεθος της εμπιστοσύνης που τους είχε εμπνεύσει, μέσω των ψευδών του παραστάσεων. Έτι περαιτέρω, ο ενάγων, προτού ακόμη λάβει γνώση της ασκηθείσας εναντίον του μηνύσεως, για την οποία ενημερώθηκε την 14.12.2018, οπότε και κλήθηκε να παράσχει έγγραφες εξηγήσεις, ως ύποπτος, από τον 18ο Πταισματοδίκη Αθηνών, είχε ήδη στραφεί δικαστικά εναντίον του με την προρρηθείσα από 26.02.2018 αίτηση για

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εναγής

έκδοση διαταγής πληρωμής και στη συνέχεια, ήτοι στις 30.04.2018 κοινοποίησε σε τέσσερις διαφορετικές τράπεζες κατασχετήρια εις χείρας των τελευταίων για την ικανοποίηση της απαίτησής του εναντίον του . Εξάλλου, στις 08.02.2017, ημερομηνία κατά την οποία, όπως αναφέρθηκε και ανωτέρω, εμβάσθηκε το ποσό των 2.000 ευρώ από λογαριασμό της πρώτης εναγομένης, σε λογαριασμό του ενάγοντος, ο τελευταίος είχε ληξιπρόθεσμη και απαιτητή αξίωση κατά του και πιστεύοντας στις διαβεβαιώσεις αυτού ότι πρόκειται για μια εκ των συνεργατών του, ήταν αναμενόμενο να μην υποψιαστεί ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε, διότι δεν είχε ακόμη καν αντιληφθεί ότι είχε πέσει θύμα απάτης του ., ούτε δε είχε ακόμη εκδοθεί η προαναφερθείσα από .2017 απόφαση της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, η οποία ενημέρωνε το επενδυτικό κοινό για τις έκνομες ενέργειες του τελευταίου. Περαιτέρω, ο ενάγων πράγματι δραστηριοποιείτο στο χώρο των επενδύσεων και τηρούσε λογαριασμούς επενδύσεων σε διεθνείς επενδυτικές εταιρείες (βλ. σχετικά με αριθμούς 2, 3 και 4 που προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων) και το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται και από τις ένορκες βεβαιώσεις που προσκομίζει. Εξάλλου, τα εισοδήματά του που ήταν ιδιαίτερα υψηλά (βλ. προσκομιζόμενο μετ' επικλήσεως σχετικό με αριθμό 1 του ενάγοντος), του επέτρεπαν να ασχολείται με επενδυτικές δραστηριότητες και δικαιολογούν την επιθυμία του να επεκτείνει αυτές, επενδύοντας ακόμη μεγαλύτερα ποσά με την συνδρομή ενός έμπειρου επενδυτή, όπως του είχε παρουσιασθεί ο . Εξ όλων των ανωτέρω αποδεικτικών μέσων που είναι στη διάθεση του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι τα καταγγελλόμενα από την πρώτη εναγομένη, τα οποία επιβεβαίωσε με την ένορκη κατάθεσή του ο δεύτερος εναγόμενος είναι ψευδή και ο ενάγων, όχι μόνο δεν ήταν μέλος εγκληματικής οργάνωσης

με αρχηγό τον ... , όχι μόνο δεν νομιμοποιούσε έσοδα από εγκληματική δραστηριότητα και συνέδραμε αυτόν στην τέλεση απατών, αλλά αντίθετα υπήρξε και ο ίδιος θύμα της εγκληματικής συμπεριφοράς του και μάλιστα βρισκόταν σε δικαστική διαμάχη με αυτόν. Η δικαστική δε διαμάχη μεταξύ των τελευταίων διευρύνθηκε, όταν στις 18.03.2019 ο ενάγων κατέθεσε τη με ABM /... έγκληση εναντίον του ... για τα εγκλήματα της κακουργηματικής απάτης, υπεξαίρεσης και το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Εξάλλου, και από την ίδια τη μήνυση της πρώτης εναγομένης δεν προκύπτουν στοιχεία σε βάρος του ενάγοντος και η μόνη ονομαστική αναφορά στο πρόσωπό του γίνεται στο σημείο που η μηνύτρια και ήδη πρώτη εναγομένη αναφέρεται στην από 08.02.2017 μεταφορά του ποσού των 2.000 ευρώ από το λογαριασμό της στο λογαριασμό του ενάγοντος. Είναι δε χαρακτηριστικό, ότι ενώ για άλλα μηνυόμενα άτομα αναφέρει ότι τα συνάντησε κάποιες φορές στα γραφεία του ... , για τον ενάγοντα αναφέρει ότι είναι παντελώς άγνωστος σε αυτήν. Ωστόσο, παρά το ψεύδος των καταγγελθέντων από την πρώτη εναγομένη, δεν αποδείχθηκε ότι αυτή (πρώτη εναγομένη) προέβη στην κατάθεση της εν λόγω μήνυσης με δόλο και εν` γνώσει της αναλήθειας των καταγγελθέντων για τους ακόλουθους λόγους. Όπως και η ίδια παραδέχεται στη μήνυσή της και συνομολογεί και ο ίδιος ο ενάγων στην αγωγή του, ο τελευταίος ήταν παντελώς άγνωστο σε εκείνη πρόσωπο (βλ. σελ. 11 της μηνύσεως) και ως εκ τούτου δεν θα ήταν και λογικώς δυνατό να έχει δόλο να στρέψει μια ψευδή μήνυση εναντίον του με πρόθεση να τον βλάψει. Ωστόσο, η δεύτερη εναγομένη γνώριζε ότι τα γεγονότα που ισχυρίσθηκε ήταν πρόσφορα να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη του ενάγοντος. Η πεποίθησή της δε για την αλήθεια των ισχυρισμών της, δεν αποκλείει το δόλο της, ως προς τη γνώση της βλάβης της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΓΗΓΟΝ

υπόληψης του ενάγοντες. Τα ίδια, ως άνω, ισχύουν και για το δεύτερο εναγόμενο, ο οποίος επιβεβαίωσε το περιεχόμενο της μήνυσης της αδελφής του, ήδη πρώτης εναγομένης, δια της ως άνω με αριθμό 15.757 ένορκης βεβαίωσής του και χωρίς μεν, να βαρύνεται με δόλο ως προς το ψεύδος, γνώριζε ότι τα γεγονότα που ισχυρίστηκε ότι έλαβαν χώρα ήταν πρόσφορα να βλάψουν την τιμή ή την υπόληψη του ενάγοντος. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι εναγόμενοι δεν επικαλούνται οποιοδήποτε λόγο άρσης του αδίκου χαρακτήρα της πράξης τους, υπαγόμενο στη διάταξη του άρθρου 367 ΠΚ, η οποία για την ενότητα της έννομης τάξης, εφαρμόζεται αναλογικά και στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου και για την πολιτική δίκη αποτελεί ένσταση, ήτοι αυτοτελή ισχυρισμό καταλυτικό της αγωγής του προσβληθέντος προσώπου (βλ. ΑΠ 1557/2017, ιστοσελίδα ΑΠ».

Με βάση τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο, δέχθηκε την αγωγή του αναιρεσιβλήτου, κρίνοντας ότι η συμπεριφορά των αναιρεσειόντων συνιστά (απλή) δυσφήμιση, και έκανε εν μέρει δεκτή την ένδικη αγωγή, υποχρεώνοντας τους αναιρεσειόντες να καταβάλουν στον αναιρεσίβλητο το ποσό των 10.000 ευρώ, έκαστος ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο τελευταίος από την παραπάνω σε βάρος του αδικοπραξία των αναιρεσειόντων. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ως άνω ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 932 ΑΚ σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 362, 363 και 367 του ΠΚ, καθόσον τα ανελέγκτως πιο πάνω δεκτά γενόμενα ως αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά πληρούν το πραγματικό της νομικής έννοιας της προσβολής της προσωπικότητας του αναιρεσιβλήτου με συμπεριφορά συνιστώσα απλή δυσφήμιση, και άρα αδικοπραξία, δικαιολογούν την παραδοχή της αγωγής του και συνακόλουθα δικαιολογούν την παροχή σ' αυτόν χρηματικής

ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, δεδομένου ότι η ανωτέρω συμπεριφορά των αναιρεσειόντων και παράνομη είναι αλλά και υπαίτια και, επίσης, τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με το επελθόν αποτέλεσμα της προσβολής της προσωπικότητας του αναιρεσιβλήτου, αφού ήταν ικανή, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη βλάβη, την οποία και επέφερε στη συγκεκριμένη περίπτωση. Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης η αναίρεση οι αναιρεσειόντες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νόμιμης βάσης για το λόγο ότι « Για τη στοιχειοθέτηση της «αστικής δυσφήμισης» απαιτείται τουλάχιστον αμέλεια, εντούτοις στην ελάχισσONA σκέψη της αναφέρει ότι δεν επιδείξαμε δόλο... χωρίς ουδόλως να αναφέρει σε τι συνίσταται εν προκειμένω η αμέλεια ημών ή εκ ποιου στοιχείου ή γεγονότος έστω εμμέσως συνάγεται ότι δεν ήμασταν επιμελείς κατά την κατάθεση και την επιβεβαίωση της ως άνω μήνυσης ενώπιον των αρμοδίων δικαστικών αρχών κατά την άσκηση του δικαιώματός μας για δικαστική προστασία». Στις σημειούμενες στην αρχή της παρούσης αναιρετικώς ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως διαλαμβάνεται με πλήρεις και σαφείς αιτιολογίες 1) ότι η πρώτη αναιρεσείουσα (α) προέβη στην κατάθεση της μήνυσης χωρίς να γνωρίζει το ψεύδος των καταγγεληθέντων (β) γνώριζε όμως ότι τα γεγονότα που ισχυρίσθηκε ήταν πρόσφορα να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη του αναιρεσιβλήτου και (γ) η πεποίθηση της για την αλήθεια των ισχυρισμών της δεν αποκλείει το δόλο της, ως προς τη γνώση της βλάβης της υπόληψης του αναιρεσιβλήτου δηλαδή τον δόλο της ως προς την τέλεση του αδικήματος της απλής δυσφήμισης και 2) τα ίδια ισχύουν και για τον δεύτερο αναιρεσειόντα ο οποίος επιβεβαίωσε το περιεχόμενο της μήνυσης της αδελφής του με την ένορκη βεβαίωση του και χωρίς

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

να βαρύνεται με δόλο ως προς το ψεύδος γνώριζε όμως ότι τα γεγονότα που ισχυρίστηκε ότι έλαβαν χώρα ήταν πρόσφορα να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη του αναιρεσίβλητου. Κατόπιν των ανωτέρω ο ισχυρισμός για παραβίαση του άρθρου 559 αριθμός 19 είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.8 ΚΠολΔ, αν το δικαστήριο, παρά το νόμο, έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, η απόφασή του υπόκειται σε αναίρεση. Ως «πράγματα» νοούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων, που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, δηλαδή οι ισχυρισμοί των διαδίκων, που συγκροτούν την ιστορική βάση της αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης (Ολ.ΑΠ 3/1993, ΑΠ 1530/2001, ΑΠ 511/2003, ΑΠ 1253/2004). Για να υπάρξει λόγος για μη λήψη υπόψη αυτοτελών ισχυρισμού προϋποτίθεται: α) να ασκεί αυτός ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, αλλά και να είχε προβληθεί από τον ίδιο τον ασκούντα την αναίρεση (ΑΠ 1398/1980, ΑΠ 572/1984), διάδικο, κατά τρόπο ορισμένο και παραδεκτό στο δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (Ολ.ΑΠ 12/2000, Ολ.ΑΠ 2/2001, ΑΠ 163/2004, ΑΠ 1255/2004), επί πλέον δε να είναι και ο ίδιος νόμιμος (Ολ.ΑΠ 14/2004, ΑΠ 1499/95). Για το ορισμένο του λόγου δε, πρέπει να αναφέρεται στο αναιρετήριο, ποιά ήταν τα πράγματα, δηλαδή οι αυτοτελείς ισχυρισμοί, που, παρά το νόμο δεν λήφθηκαν ή λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας και ποιά επίδραση άσκησαν ή θα ασκούσαν στην έκβαση της δίκης (ΑΠ 44/2003, ΑΠ 493/2002, ΑΠ 530/1992). Ακόμη δε, τα στοιχεία, από τα οποία, να προκύπτει, ότι ο ισχυρισμός προτάθηκε παραδεκτά από τον αναιρεσείοντα στο Εφετείο (ΑΠ 44/2003, ΑΠ 885/1994).

Πράγματα, άρα, δεν αποτελούν τα πραγματικά ή νομικά επιχειρήματα των διαδίκων και, γενικότερα, οι ισχυρισμοί τους, οι οποίοι υποβάλλονται διηγηματικά προς ευδοκίμηση της αγωγής ή στα πλαίσια της γενικής ή ειδικής άρνησής της και αντλούνται από το νόμο ή από την εκτίμηση των αποδείξεων. Οι αναιρεσειόντες με το δεύτερο λόγο αναίρεσης ισχυρίζονται ότι, αν και δεν ανέφεραν ρητά στα δικόγραφα τους την ένσταση για την άρση του αδίκου των προβλεπόμενων στο άρθρο 367 του ποινικού κώδικα, το Πρωτοδικείο με την υπό κρίση απόφαση δεν έλαβε υπόψη του την προταθείσα ένσταση και συγκεκριμένα ότι τα όσα εκτέθηκαν για το πρόσωπο του αναιρεσιβλήτου με τη μήνυση της πρώτης εξ αυτών και την ένορκη κατάθεση του δευτέρου εξ αυτών εκτέθηκαν για τη διαφύλαξη και προστασία του δικαιώματος της πρώτης εξ αυτών στην περιουσία της η οποία είχε υποστεί ιδιαίτερα μεγάλης αξίας βλάβη και το δικαιολογημένο ενδιαφέρον της για την αποκατάστασή της, ανεύρεση και τιμωρία του υπαιτίου και ότι συνεπώς αίρεται ο κατά τη διάταξη του άρθρου 362 άδικος χαρακτήρας της πράξης της δυσφήμισης και αποκλείεται το στοιχείο του παρανόμου της επιζήμιας συμπεριφοράς ως όρου της αντίστοιχης αδικοπραξίας του αστικού δικαίου των άρθρων 914 επόμενα και ειδικά 920 του αστικού κώδικα. Ισχυρίζονται δε ότι η συγκεκριμένη ένσταση εκτίθεται με σαφήνεια στις σελίδες 4 έως 11 και 18 των προτάσεων τους. Από την επιτρεπτή επισκόπηση των εγγράφων (561 παρ. 2 ΚΠολΔ), προκύπτει ότι τέτοιος ισχυρισμός δεν προβλήθηκε με το δικόγραφο των προτάσεων των αναιρεσειόντων η δε προσβαλλόμενη απόφαση κάνει ιδιαίτερη αναφορά στο γεγονός ότι οι εναγόμενοι δεν προβάλλουν τέτοιο ισχυρισμό. Κατόπιν των ανωτέρω ο παραπάνω λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος.

Κατ' ακολουθίαν όλων των ως άνω αναφερθέντων και ενόψει της μη προβολής άλλου αναιρετικού λόγου προς έρευνα,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της η ένδικη αίτηση αναίρεσης, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (αρ. 495 § 4 ΚΠολΔ) και να καταδικαστούν οι αναιρεσείοντες στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ) κατά το σχετικό αίτημά του.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 5-7-2021 αίτηση αναίρεσεως της
και κατά της 1197/2021
τελεσίδικου αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου από δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 3 Απριλίου 2023.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 17 Μαΐου 2023.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας
